

Fricz Tamás könyörtelenül ?szinte volt

2019 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A bal-jobb skála politikailag megsz?nt.

Alaptézisem, hogy az utóbbi években, s különösen a 2019-es európai parlamenti választás után új politikai szembenállások jelentek meg a politikai palettán, amelyek sok tekintetben felülírják a hagyományos bal-jobb megosztottságot.

Természetesen a mai napig látszik a tendencia, hogy a klasszikusan baloldalinak vagy balliberálisnak tartott pártok er?sebben hajlanak arra, hogy a globalizmus oldalára álljanak, míg a jobboldali politikai csoportok gyakrabban vállalják a nemzeti érdekek, a nemzeti kultúra és a nemzeti szuverenitás védelmét. Ez következik politikai hagyományaikból.

Ugyanakkor egyre fontosabbá válik, hogy egy adott ország milyen pozíciót foglal el a geopolitikai térképen, mennyire tudja a globalizáció el?nyeit kihasználni, mennyire épül be a globális intézményekbe a politikai és gazdasági elitje, illetve mennyire alakítja, irányítja saját maga a globalizáció folyamatát. A globalizációt meghatározó, irányító, illetve abban el?nyöket élvez? központi hatalmak, jelesül a nyugat-európai országok nagy részében megfigyelhet?, hogy a klasszikus bal- és jobbközép pártok – az elit pártok – éppen a globalizációban és az ahhoz szorosan kapcsolódó alkérdésekben (migráció, multikulturalizmus, politikailag korrekt beszédmod, új kisebbségek kultusza, emberi jogi fundamentalizmus stb.) megegyeznek.

Mindennek következtében összetalálkoztak a nagy európai országok politikai elitjei a hagyományos bal-jobb paletta közepén, átnyúltak egymás felé, egyre több választás után, egyre több helyen jöttek létre az elmúlt évtizedekben nagykoalíciók, illetve politikai patthelyzetek, átmeneti, delegált kormányf?k által vezetett kormányzatok (lásd Olaszország, Görögország). Ez a politikai középben létrejöv? összeölekezés – melynek leglátványosabb megjelenési formája az Európai Parlamentben a néppártiak és a szocialisták összefogása immáron 1979 óta – azonban azt jelenti, hogy egyben fel is oldódik maga a bal-jobb paletta, más szóval elveszíti relevanciáját a politikai tagoltság szerkezetben.

Ennek a folyamatnak mintegy az ellenhatásaként jelentek meg az elmúlt két-három évtizedben azok a pártok Nyugaton, amelyek szembehelyezkednek a f?sodorról (vagyis a bal- és a jobbközép egyesített irányvonalával), mert jobb- vagy baloldali alapállásból kiindulva nem fogadják el a globalizmust. A jobboldaliak esetében nem fogadják el országuk kultúrájának, identitásának feladását, a bevándorlást, nemzetük mesterségesen kevert népség?vé transzformálását.

?k immáron nem „jobboldaliak”, hiszen nem pusztán a baloldali, illetve balliberális pártokkal és kormányokkal állnak szemben, hanem a globalista politikai elittel, amelybe beletartoznak a jobbközép formációk is. Lásd például Svédországot, ahol a Svéd Demokratákkal szemben a bal- és jobbközép pártok egységfrontot képviselnek, de Németországban az AfD-vel, illetve Franciaországban a Nemzeti Tömörüléssel szembeni bal- és jobboldali ellenállás is jó példa erre.

Természetesen a f?sodratú pártok el?szeretettel nevezik a szuverenista pártokat széls?jobboldalinak, neonácinak, rasszistának stb., ám ezek a jelz?k valójában semmit sem jelentenek, pusztán a nyelvpolitikai csatak hevességét mutatják globalisták és szuverenisták között.

Egészen másképp áll a helyzet Közép- és Kelet-Európában, az ottani uniós tagállamokban. Ezek az országok – miként a visegrádi négyek is – kiszorultak a globalizációs folyamat el?nyös pozícióiból, annál is inkább, mert a geopolitikailag és történelmileg is el?nyösebb helyzetben lév? nyugat-európai központi hatalmak nem osztottak lapot nekik. Nem tudtak bekapcsolódni kell? mértékben a globális gazdaság vérkeringésébe, s az unió keretei között a vezet? hatalmaknak nem volt igazi felzárkóztatási programjuk az itt él? népeknek, vagyis nem volt közép- és kelet-európai Marshall-segély.

Viszont az utóbbi évtizedekben és években kénytelenek voltak elszenveteni azt, hogy a globális és központi uniós struktúrákat képvisel?k az integráció kölcsönös el?nyeit egyoldalúan állították be: eszerint a Nyugat csak adott a Keletnek, az adományért cserébe utóbbinak pedig kötelessége átvenni az „európai értékeket”, a nyugati sztenderdeket.

Tehát a klub régi tagjai megpróbálják rákényszeríteni az újakra a globalizációs markereket, mely például régióknak esetében számunkra kulturális és identitásbeli hátrányokkal, s?t alávetettséggel, a nemzeti szuverenitás feladásával jár.

Ez a nyugati megközelítés nem veszi figyelembe, hogy az integrációs folyamatok egyáltalán nem egyoldalúak, az ahhoz az elmúlt egy-két évtizedben csatlakozó országok politikai-közjogi hatásköröket adtak fel, gazdasági-pénzügyi engedményeket tettek (stratégiai ágazatok, szektorok privatizálása, a teljes belső belső [munkaerő]piac megnyitása, szuverenitásból fakadó egyes kompetenciák közösen történő gyakorlása stb.).

Tehát amíg a nyugati országok azzal áztatják magukat, hogy nemzeti kultúrájuk és identitásuk feladása fejében a globalizmus gazdasági haszonélvezői lehetnek – ez persze hosszú távon merő ábrándozás –, addig a közép- és kelet-európai országoknak minden hagyományukat és identitásukat úgy kellene feladniuk, hogy még gazdaságilag is kiszolgáltatottá válhatnak a globális erőktől.

Ettől függetlenül még egyszer hangsúlyozandó: a bal-jobb ellentét továbbra is létezik és létezni is fog, csak már nem feltétlenül lesz meghatározó, mert egy új történelmi korszakban új törésvonalak váltak-válnak elsődlegessé. Az új helyzet úgy is lefesthető, hogy a bal-jobb törésvonal egész egyszerűen egy új prizmán keresztül egy új dimenzióban értelmezendő ezentúl.

Természetesen azt, hogy mi a meghatározó egy politikai palettán, világosan megmutatja, hogy a pártok milyen pártokkal szövetkeznek. Ideiglenesen persze létrejöhetnek természetellenes kényszerkoalíciók vagy szövetségek, ám az elmúlt évtizedek tényei és tendenciái egyértelműen mutatják, hogy már nagyon hosszú ideje nem kényszerből lépnek szövetségre egymással bal- és jobbközép pártok, különösen, ha kormánykoalíciókról van szó.

Ezek a szövetségek tartóssá váltak, ami azt mutatja, hogy vannak olyan közös érdekei és értékei a két oldal pártjainak és politikusainak, amelyek immáron fontosabbak, mint a XIX. és a XX. század ellentétei. Utóbbiakon bizonyos értelemben már túl vannak. A bal-jobb ellentét tehát, mint annyi más ellentét a történelemben, nem megoldódik, hanem alárendelődik más ellentéteknek, törésvonalaknak.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
